

„NE NYUGTALANKODJÉK A TI SZÍVETEK!”

Lekció: Jn 14,1-7/Textus: Jn 14,7-14

2013. október 6.

Bevezetés: gondolkodtunk már azon, hogy milyen lehetett Jézus itt, a földi léte alatt mellette, a közelében lenni. Testi valójában ránézni, megközelíteni, párbeszédbe elegyedni vele? Nem tudom, hogy mások hogy vannak vele, nekem sokszor teljesen érthetetlen, megmagyarázhatatlan, hogy a vele vitatkozó főpapok és farizeusok hogyan lehettek ennyire vakok? Hogy lehet, hogy érinthető, tapintható testi közelségben Jézus nem volt rájuk mindent elsöprő hatással, olyannyira, hogy egyszerűen csak leboruljanak előtte és imádják, mint istenüket? Ehelyett kioktató hangon vádaskodnak, fenyegetőznek, gyalázkodnak. Ennél még érthetlenebbnek tűnnek azok a jelenetek, amikor az általa választott tanítványok értetlenkedtek, vagy adták tanút jelét hitetlenségüknek.

A felolvasott igeszakasz egy ilyen jelenetet tár elénk. Jézus megfeszítése-halála előtti éjszakáról van szó. Jézus azt mondja, hogy elmegy valahová (amit egyelőre nem értenek a tanítványok).

Sok minden kiderült már a tanítványok számára a mesterükkel töltött 3 év során, de most minden, amit eddig hallottak, láttak, saját halálának önmaga általi kihirdetésébe torkollik. Utolsó beszédét intézi a tanítványaihoz, közben Júdást felszólítja, hogy tegye meg azt, amit már előre eltervezett (ti. hogy elárulja). Stratégiai fontosságú óra, hiszen muszáj felkészítenie a tanítványokat a traumára, sokkra, amit mesterük halála jelent majd számukra. Ezért instrukciókat ad nekik, óvja őket, tanítja őket, szeretetéről biztosítja őket, majd pedig ígéreteket fogalmaz meg.

A tanítványok érthető okokból feldúltak. Hiszen Jézus elmondja nekik, hogy egyik közülük elárulja őt, a másik pedig megtagadja. Felesleges taglalni, micsoda fájdalmat jelenthetett mindez számukra. A fájdalomon túl a mesterük távozása hatalmas csapás volt a tanítványok számára; szívük megrendült. Valójában az egész 14. fejezet a feldúlt tanítványok megnyugtatójáról szól. Hiszen nem akarják mesterüket elhagyni. Gondoljunk csak bele: ez idáig minden figyelmüket, szeretetüket erre az egy emberre irányították, erre most ő hátra hagyja őket egy számukra ellenséges, gyűlölködő világban. Mindennek tetejébe közli velük, hogy még ők sem fognak kitartani igazán, ráadásul mind közül pont a leghatározottabb, lehangosabb Péter fogja őt megtagadni. Természetesen Jézus tudja, milyen állapotban vannak, ezért kezd foglalkozni velük: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek”. Ezzel a kijelentéssel adja meg az alaphangját az egész fejezetnek, amely teljes egészében az őt körülállók vigasztalásáról szól. Elmondja, hogy el kell mennie, de hozzáteszi: vissza fog jönni. Elmegy tehát, azonban ez nem sok a kétségbeesésre, mert helyet készít és visszajön értük.

Ennél a pontnál talán úgy gondoljuk, hogy mi képtelenek lettünk volna ilyen helyzetbe kerülni, minket nem kellett volna már ilyen alapvető dolgokról győzködni, tanítani. Azonban nekünk is lehetnek újra és újra kérdéseink Krisztus személyével kapcsolatban; vagy azért, mert ez az egész még teljesen új még számunkra, annyira, hogy meg akarjuk tudni kicsoda, milyen kapcsolatban volt Istennel, Isten volt-e vagy sem, ha igen, mennyiben, mit jelent hinni stb... Vagy esetleg azért, mert bár ráléptük a keresztyén élet ösvényére, több hónapja, éve, évtizede, mégis elbizonytalanodunk néha, kétségeink vannak. Sokszor ezek a kétségek pontosan abból fakadnak, ami a tanítványok problémája is volt. Nem tudjuk, hogy Jézus valójában kicsoda, mit szerzett meg számunkra, vagy hogy

valójában milyen viszonyban van az Istennel. Akár most kezdjük megérteni, akár megerősítést szeretnénk, érdemes odafigyelni Krisztus vigasztaló szavaira.

3 vigasztaló kijelentésről olvashatunk: az első, Krisztus személyéről tett kijelentés, a második a hatalmáról szól, harmadik pedig az ígéreteiről. Érdekes, hogy bizonyos értelemben egészen újak- ezért olyan mehökkentőek-, másrészt olyan dolgok, amelyeket Jézus mindig is mondott nekik.

Először nézzük meg, hogyan vigasztalja tanítványait Jézus azzal, amiket kijelent a személyéről: Jézus személyével kapcsolatos kérdésekre a tanítványok ezt az estét megelőzően talán még tudtak volna felelni. Most azonban nem, mert tele vannak kérdéssel: miért megy el, hová megy, miért kell meghalnia a megígért Messiásnak? Miért nem védi meg magát a rá leselkedő veszélyektől, ha egyébként meg tudná tenni? Nem csak kívülről fenyeget veszély, hanem saját tanítványai közül is kudarcot fognak vallani ketten. Ebben a helyzetben kell Jézusnak megerősítenie, hogy ki is ő valójában. De mit jelent ki Jézus magáról? TulajdonEgy dolgot: azt, hogy Ő Isten. Természetesen ennél a mondatnál rögvést a Jézus személyéről szóló vita egész történetét felidézhetnénk. Némelyek azt mondták, hogy Jézus egész egyszerűen őrült; szerintük Jézus pszichológiai értelemben beteg volt, különben nem tett volna ilyen kijelentést. Mások, kissé visszafogottabban azt állították, hogy Jézus nagyvási hóbortban szenvedett, tulajdonképpen paranoid volt. Megint mások meg azt, hogy egyszerűen csaló volt. De olyat is mondtak, hogy bár nagyszerű tanító volt, azonban ezt nem mondhatta, hiszen egyik nagy tanító sem azonosította magát Istennel. Akárhogy is, Jézus személyéről, szándékairól, motivációról szóló viták mögött tornyosuló fő kérdés mégiscsak az, hogy Isten volt-e, vagy sem.

A 4. versben azt olvassuk, hogy Jézus elmondja, hogy elmegy, és hogy a tanítványok ismerik az oda vezető utat. Mit jelent ez? Azt, amit már Jézus számtalanszor elmondott, hogy ti. Ő az Atyától jött, most pedig visszatér hozzá. A tanítványok tanácstalanul állnak; Tamás felbukkan, és azt mondja: „Uram, nem tudjuk hová mész.” Jézus erre azt válaszolja, kicsit parafrázálva: ne izgassátok magatokat, én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csak is én általam. Ha engem ismertek, ismeritek az utat is. Ennek ellenére nincsenek tisztában az Atya személyével. Nem tudják, hogyan néz ki, hogyan jussanak el hozzá; mikor, talán a halál után? Hol van egyáltalán? Jézus elmondja nekik, hogy elmegy és helyet készít nekik, de bizonytalanok. Tulajdonképpen nem tudják, hogy milyen Isten. Ezért Jézus, hogy eloszlassa zavarukat, kijelenti nekik: Ő Isten, és ha Őt ismerik, ismerik Istent. Ezt jelenti ki János evangélista tömör, de annál csodálatosabb formában evangéliuma elején: „Az Ige testté lett, és lakozott közöttünk, és láttuk az Ő dicsőségét”. Jézus ezután egy talányos kijelentést tesz: „Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna Atyámat is.” Bizonyos értelemben ismerték Jézust a tanítványok. Péter egyszer azt találta mondani, hogy ő az élő Isten Fia. Mégis, Jézus azt mondja, hogy ha fürkészitek az Atyát, kutatjátok őt, akko van valamiféle hiány a rólam való ismeretekben. Ha ismernétek engem, akkor amikor azt mondom, hogy elmegyek az Atyához és helyet készítek nektek, nem aggodalmaskodnátok. Jól látszik, hogy a tanítványok ott hibáztak, hogy nem úgy tekintettek Jézusra, mint Istenre. Jézus nyilvánvalóan hatalmas követeléssel lép fel személyét illetően: azt mondja, Ő Isten. Nem Isten egy megnyilvánulása, hanem Isten maga. Ez volt az egykori tévtan is, hogy Jézus csak egyfajta

kisugárzása Istennek. Nem több, mint egy manifesztáció. Ezzel szemben Ő önmagában Isten kinyilatkoztatása, és a kettő között nagy különbség van.

Elgondolkodtató, és fejtörést okozó kijelentés, amit Jézus tesz a 7. versben. Ezt mondja: „mostantól fogva ismeritek őt, és láttátok őt”. Egy kicsit térjünk erre ki! Mit jelent ebben a mondatban az a kifejezés, hogy „mostantól fogva”? Talán azt, hogy rögtön, ettől a pillanattól kezdve, azonnal? Ettől a pillanattól kezdve tisztán látjátok az Atyát. Ez az első interpretáció. Lehetséges magyarázat, de felvet számos kérdést: pl. azt, hogy miért pont akkor, abban a pillanatban értették volna meg, amit Jézus korábban is kijelentett már? Maga Fülöp cáfol rá erre a magyarázatra, és bizonyítja, hogy valójában semmit sem értettek meg abból, amit Jézus mond. Fülöp ugyanis azt kéri rögtön ezután: „mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk.” Még mindig nem tudja tehát, kicsoda Jézus a maga teljes valójában. De akkor mégis, hogyan értsük ezt a kitétel: „mostantól fogva”? Ahhoz, hogy megértsük, látnunk kell, hogy itt egy olyan nyelvi jelenségről van szó, amely szokatlan számunkra. A görög nyelvben ahogyan az Újszövetség íródott-, sok mindent ki lehet fejezni jelen vagy éppen a múlt idővel: jövőbeni eseményeket is. Pozitív értelmű jövőbeni eseményeket - amelyeknek be kell következniük-, gyakran fejez ki a görög nyelv úgy, mintha már megtörténtek volna. Jézus itt minden jel szerint ezt teszi. Úgy beszél, mint aki összesűriti a jövőben fokozatosan feltáruuló eseményeket egy pillanatba. És valóban, az elkövetkezendő események innentől kezdve erről tanúskodnak: Krisztus halála, feltámadása, mennybemenetele, a Szentlélek eljövetele. Mindez az elkövetkezendő 50 napban. Lassan mindent megértenek, lassan minden a helyére kerül. Gondoljunk csak bele: feltámadása után, amikor megjelenik Krisztus a tanítványoknak, Tamás azt mondja: „Én Uram, én Istenem”. Tamás ekkor értette meg az üzenetet. Jézus azonban nem csak a feltámadására utal, hanem a Lélek eljövételére is, Pünkösdkor ugyanis minden a helyére került, amely addig zavaros volt. Nem véletlenül mondta Jézus, hogy amikor a Szentlélek eljön, elvezet titeket az igazságra. Mindent az emlékezetünkbe idéz. És jön a 8. vers, amiről már előbb is szoltunk: Fülöp azt mondja: „mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk”. Mi ez, hogyan értsük, értékeljük? Ez egy sekélyes, hit nélküli, tudatlan kérdés, kérés. Amiről tanúskodik, az nem más, mint az ismeret hiánya. Hallotta, hogy Jézus mit mondott, mégsem értette. Mert mit akart Fülöp, amikor azt mondja, „mutasd”? Látni. Talán emlékezett Fülöp arra, amikor az Exodus 33. fejezetében Mózes egy sziklahasadékba bújt, és látta Isten dicsőségét; ott azt olvassuk, hogy Isten dicsősége elment Mózes előtt. Talán arra gondolt, amikor Mózes, Áron, Nádáb és Ábihú és Izrael 70 szentje látta Istenét. Talán, de nem biztos. Fülöp látással akarta helyettesíteni a hitét. Látható bizonyítékot akart. Végül is érthető a gondolkodása: ha már elmegy a mesterük, és minden igazán rosszra fordul, minden bizonytalanná válik, megengedné -e, hogy lássák legalább Istent, hogy biztosak legyenek benne, hogy valóban az Atya házába távozik, és hogy valóban visszajön -e értük. Azzal számolt talán, hogy ha Jézus ezt meg tudja tenni, akkor tényleg az, akinek mondja magát. Ha Jézus kapcsolatba tudna kerülni az Istennel, és valahogy rávénna, hogy egy pillanatra bújjon elő, akkor megbizonyosodnának Jézus személyével kapcsolatban is. És mi Jézus válasza: „annyi ideje veletek vagyok, és még mindig nem ismertél meg engem Fülöp?” Milyen hatalmas erejű kérdés. Ne feltétlenül dorgálásként értelmezzük. Ott van a pátosz Jézus szavaiban. El tudjátok képzelni ezt a szívszorító pillanatot, a felismerését annak a ténynek, hogy akikkel 3 évig a legszorosabb értelemben együtt volt, akikkel megosztotta életét, italát, akikkel együtt aludt, akiket tanított egyfolytában, hogy nem ismerik őt igazán?

Persze senki sem mondta, hogy a szolgálat könnyű lesz. Mi is érezzük ezt; de mit mondjunk, ha már Jézusnak sem volt az. Milyen nehéz volt tanítvánnyá tenni ezeket az embereket. Sokszor is mi is átéljük: bele vetni valakibe a bizalmunkat, aki aztán felsül, elhagyja a hitet újra és újra. Milyen nehéz sokszor az evangéliumról beszélni, tanítvánnyá tenni, akár csak egyetlen egy embert is. Sokszor mennyire szomorú végkimenetelű és mennyire fárasztó.

Majd Jézus így folytatja: „aki engem lát, látja az Atyát”. Egy újabb csodálatos és hatalmas erejű kijelentés. Ugyanezt fejezi ki más szavakkal a Zsidó levél szerzője is, amikor azt írja, hogy Krisztus Isten lényének képmása, vagy a Kolossébelieknek írt levélben Pál, amikor azt mondja: benne lakik az istenség egész teljessége testileg.

Majd jön a 10. vers, és Jézus azt kérdezi Fülöptől: „nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok...?” A kérdés mindenre rávilágít: nem hiszed? Jézus nem mutat meg semmit, csak azt mondja, higgyetek. Fülöp látást kér, Jézus hitet ad neki. És pontosan erről szól a keresztyén hitünk. Ha azért jövünk el a gyülekezetbe, hogy lássunk egy bombasztikus csodát, valószínűleg nem fogunk. Ha azt várjuk, hogy Isten hangja mennydörögjön a mennyezet felől, nem fogjuk hallani. Ha valami hatalmas természetfeletti kinyilatkoztatást várunk, nem fogjuk megtapasztalni. Ha egy hangot várunk közvetlenül a mennyből, nem fogjuk hallani. Mert az egyházban minden a hitről szól, és nem a látásról. Sőt: mi nem láttuk Jézust úgy soha, ahogy tanítványai. Nem láttam, nem találkoztam soha angyalokkal. Soha nem láttam Isten testi szemeimmel, de tudom, hogy ismerem Jézus Krisztus és a Szentlélek által; és lelki szemeim olyat láthatnak, amit fizikai szemeim soha nem fognak látni és megérteni. Természetesen a keresztyénségben vannak csodák, sőt, igazi, valódi csodák csak a keresztyénségben vannak, de a keresztyénség nem a csodákról szól elsősorban, nem a durva megtapasztalásokról. Nem a csodára kell vágyani elsősorban, hanem arra, amit a tanítványok is kérnek Lukács evangéliuma 17. fejezetében: „növelj a hitünket”, tehát arra, hogy hitben erősödjünk meg. Mert hit által látjuk meg Istent.

Azt kérdezzük, mit a hit? Nem olyan mint egy mese... nem olyan, amire azt mondja egy aktív fantáziájú kisgyerek, hogy hiszi, de mi tudjuk, hogy az valójában nem igaz. Ez nem hit, ez az ellentéte. A hit azt jelenti, hogy valamiben hiszünk, amiről tudjuk, hogy úgy van. A hitnek van alapja. A hitnek van bizonyítéka. És itt Jézus meg is adja a hitnek az alapját: Jézus saját beszédeire és cselekedeteire hivatkozik. Számtalanszor szólt róla, hogy Ő azt mondta, amit az Atya mondott, amit az Atyánál hallott, amit az Atyánál tanult, amiket az Atyjánál látott. Elmondta számtalanszor, hogy tanítása nem az övé, hanem azé, aki küldte őt. Elmondta, hogy nem magától szólt, hanem azt mondta, amit az Atya parancsolt neki. Minden szó, amit Jézus valaha kiejtett, ami Jézus száját csak elhagyta, az Atya saját szava, beszéde volt. Hitünk Jézus szavain alapszik. De NEM CSAK a szavain: a 10. versben ezt olvassuk: „higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van; ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért higgyetek”. Mit mond Jézus: ha a szavaim nem jelentenek számotokra elegendő bizonyítékot, akkor majd a cselekedeteim. Hiszen láttátok a csodáimat, nem? Jézus mit mond tehát Fülöpnek? Nem kell látnod többet, mit mutassak még? Már látod, itt vagyok. Higgy a szavaim által. Vagy ha nem a szavaimnak, hát higgy a cselekedeteimen keresztül. Csak higgy! És ha már a cselekedeteknél tartunk, térjünk át a második pontra:

Másodszor is, megmutatja nekik hatalmát-erejét. Először a 12. majd a 13-14. versekben csodálatos ígéreteket találunk. Olyan csodálatosak, hogy fel sem foghatjuk mélységüket. Itt található az Ő erejének bennük való kinyilatkoztatása. Személyét adta nekik és bennük-velük van az ereje. „Bizony, mondom néktek, aki hisz bennem” – figyeljünk: - „az cselekszi is majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem.” Meghökkenítő, nem? Ha hisztek bennem, azt fogjátok tenni, amit én. Sőt „...és nagyobbakat is cselekszik azoknál, mert én az én Atyámhoz megyek.” Nos, ennek az igeversnek a kulcsa ez az utolsó állítás. „Mert én az én Atyámhoz megyek.” Jézus azt mondja: ez az egyetlen lehetséges módja, hogy képesek legyetek az én munkámat végezni, amit én is tettem, vagy még annál nagyobbakat is, ha én az Atyához megyek. Miért lehet igaz ez? Azért, mert amikor Jézus az Atyához ment, elküldte a Szentlélek. És amikor a Szentlélek kiáradt, akkor lettek képesek a tanítványok olyan csodálatos dolgokat tenni, amit Jézus, sőt még nagyobb dolgokat is, mint amit Ő tett élete során.

Így válik érthetővé, hogy miért előnyösebb számunkra az, ha a minden hívőben benne élő Szentlélek van velünk, mint ha maga Krisztus lenne most jelen a földön. Mert most mindannyiunkban ott lakozik az isteni erő a bennünket átjáró Lélek által. Milyen érdekes, hogy a tanítványok számára Jézus távozása egyenlő szinte azzal, hogy semmivé válnak. Eltűnik az erő és a biztonság. Ennyi volt. De Jézus megfordítja a gondolatmenetet, és azt mondja, hogy amikor én elmegyek, ti nagyobb dolgokat fogtok cselekedni, mint amit én cselekedtem. Micsoda ígéret! És ez csak a Szentlélek által lehetséges. Pál is erről beszél, amikor az Efezusiakhoz írt levél 3:20-ban ezt írja. „Aki pedig mindent megtehet, sokkal bőszesebben, mint ahogy mi kérjük, vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint”.

Közbeszólhatna itt valaki, hogy miért nem támasztunk fel naponta halottakat, miért nem gyógyítunk vakon született embereket, stb..? Ezért fontos hangsúlyozni: nagyobb mértékében, de nem nagyobb erővel. Nem tudunk hatalmasabbat tenni, nagyobb hatalommal/erővel cselekedni, mint Jézus, hiszen Ő Isten fia volt, de jelentőségében mégiscsak nagyobb mértékű dolgokat tudunk véghezvinni. Gondoljunk csak bele: például Jézus sosem prédikált Palesztinán kívül. Az ő hangja sosem ért el a pogány emberek világához (eltekintve egy-két kivételtől). Az ő élete alatt az európai kontinensre nem jutott el az örömhír hangja, de ez a kis egyház az első században terjeszkedni kezdett, és még ma is terjed, ma, 2013-ban, repülővel és hajóval és vonattal és a rádión keresztül, TV műsorokkal és még ki tudja milyen eszközökön és médiumokon keresztül. Az evangélium elterjedt és mai napig terjed, olyan mértékben, amelyet Jézus sosem látott (még testben) saját egyházában. Láttá, ami a tudását illeti, de nem a saját „földi szolgálatában”. Amikor a kereszt üzenetének számbéli, mértékbeli győzelmeire tekintünk, akkor meg kell állapítanunk, hogy igenis nagyobbak, mint Jézus napjaiban voltak. De ez nem minden; csodákról is beszélhetünk.

Hogyan mondhatja Jézus a megrettent tanítványoknak, hogy azt fogjátok majd cselekedni, amit én cselekszem. Később azonban mégis megtették, hiszen az Apostolok cselekedeteiben olvashatunk róla. A 3. fejezetben Péter és János csodát tesz. Később, az 5. fejezetben ezt olvassuk: „És az apostolok kezei által pedig sok jel és csoda történt a nép között”, később pedig ezt: „Az utcákra hozták ki a betegeket, letették ágyakon és nyoszolyákon, hogy az arra menő Péternek csak árnyéka is érje valamelyiket közülük.” Ekkora erejük és hatalmuk volt. A Zsidókhöz írt levélben ezt olvassuk: „Velük együtt Isten is bizonyosságot tett erről jelekkel, csodákkal és sokféle erővel, a Szentlélek ajándékaival, amelyeket akarata szerint osztott szét.” Az apostolok pontosan megismételték

Jézus csodáit. De nézzük csak meg a 12. verset: „Nagyobbakat is cselekedtek majd.”

Mi lehet még nagyobb a csodáknál? Még nagyobb csodák? Valójában nem; itt már a lelki munkáról van szó. Lelki csodákat vittek véghez, és olyan mértékben, amelyet Jézus soha az ő idejében. Az Apostolok cselekedetei beszámol arról, hogy Péter apostol ígét hirdetett és 3000 ember megtért egyszerre. Megtörtént ez Jézus idejében? Soha. Eljutott az evangélium a pogányokhoz Jézus idejében? Nem. Ehhez Péter küldetésére volt szükség Kornéliusz házában, és Pálra, az ő nagyszerű szolgálatával, hogy a pogányokhoz is eljusson az örömhír. Nem mintha Jézus erre képtelen lett volna: csak épp Isten és az Ő Fia úgy rendelték, hogy mindezeket a Fiú nem közvetlenül, hanem az apostolai munkáján keresztül tegye meg.

Amikor Izraelben voltam, és busszal pár óra alatt átszeltük az országot, akkor fogtam fel Izrael kicsinységének tényét: egy apró, keskeny ország. És Jézus munkájának hatásköre csak erre a kis földrajzi területre terjedt ki. Gondoljunk arra, hogy manapság milyen csodák történnek minden egyes másodpercben szerte a világon. A Szentlélek bennünk levő ereje által olyan számbeli csodákat tapasztalhatunk, amelyben Jézusnak sosem volt része a maga idejében.

De mi a legnagyobb lelki csoda, amelyet Isten tett? A megváltás. Az újjászületés, és ennek részesei vagyunk, mindannyian, akárhányszor bemutatjuk valakinek Jézus Krisztust, elvisszük valakinek az evangéliumot, az örömhírt; lelki csodát teszünk.

És harmadszor: Jézus ígéreteket nyilatkoztat ki vigasztalásképp. Olyan megnyugtató olvasni a 13. és 14. verseket: „Akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban.” Micsoda ígélet. Gondolhatnánk, ezek a férfiak csak álltak ott, és azt gondolták: „Ó, jaj, Jézus elmegy, honnan merítünk majd erőt?” Jogos kérdés? Végül is, Jézus etette őket. Segített halászni. Valami oknál fogva még az adójukat is fedezte (gondoljunk arra, amikor a templomi adóhoz szükséges pénzt egy kifogott hal szájában találták meg). Minden szükségüket betöltötte, és most elmegy; A világ egyébként sem szimpatizál velük. Honnan szereznek majd munkát? Hogy fognak újra beilleszkedni saját kultúrájukba? Ezen rágódtak, mikor Jézus ezt mondta: lehet, hogy elmegyek, de akármire szükségetek van, kérjétek és megadom nektek olyan gyorsan, ahogyan csak tudom. Fantasztikus ígélet. Akármire szükségetek van, megkapjátok. És így oldódik fel a hézag aközött, ahol most ő van és aközött, ahol mi vagyunk. Így oldódik fel, imában. Nyilvánvalóan hiányozni fog nekik, de nem hagyja őket magukra: Jézus azt mondja, ellátlak benneteket mindennel. Pál apostol ezt az igazságot a következőképpen fejezi ki: az Isten minden szükségéteket kielégíti, ahogy azt Krisztusban ígerte. Az ima tehát eltörli a távolságot és betölti a szükségéteket.

Kérdezhethetnénk, hogy mindez azt jelenti, hogy akármit kérhetek Istentől? Szabadon kívánhatunk mindent testünk és vágyaink minden szeszélye szerint? Nem, nem azt. Ugyanis van egy döntő állítás Jézus szavaiban, amely kétszer is előfordul. Fontos megérteni, mert ezáltal lesznek érdeemesek az imák arra, hogy Isten válaszoljon azokra. Mindkét versben láthatunk három szót: „az én nevemben”. Bármit kértek az én nevemben. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy elég csak az imáink végére odabiggyeszteni, hogy „Jézus nevében, ámen!”? Nem. Nem ezt jelenti.

Először is azt jelenti, hogy az Ő személyében imádkozunk. Hiszen Jézus neve Őt magát fejezi ki. Ez nem csak egy forma. Ez egy bizonyágtétel mindarról, amit Krisztus tett. Ez azt is jelenti egyszersmind, hogy amikor imádkozunk valamiért, akkor az olyan, mintha ténylegesen Jézus Krisztus kérne. Azonosulunk vele az imában. Ennek megértésével elkerülhetjük az olyan imákat, amelyek csak arról szólnak, „ezt kérem”, „azt kérem”, „add meg ezt vagy azt”. Mert Jézusért kérjük Isten, hogy adja meg azt, amit kérünk.

Másodszor azt jelenti, hogy a Fia érdemei miatt könyöröghetünk. Azért kérhetünk, amit Jézus tett értünk, mit elvégzett. Jézus elvégzett munkája, tettei biztosítják számunkra azt, hogy kérhetünk, és kéréseinkre választ várhatunk. Kérjük az Atyát, hogy adja meg nekünk azt, amit kérünk. Mindezt azért, amit Jézus elvégzett, megtett értünk.

Harmadszor azt is jelenti, hogy csak olyanért imádkozunk, amely Krisztus tökéletességéből következik. Hadd adjak erre egy gyakorlati példát. Imádkozzunk úgy, hogy minden kérést, amelyet Istenhez intézünk, egészítsük ki a következőkkel: „Jézusért kérem ezt, az ő dicsőségére. Jézus dicsőségére kérem ezt.” Ilyen egyszerű. Ez megint csak kiküszöbölhet olyan furcsa dolgokat, amelyet hajlamosak lennénk Istentől kérni, és így elkezdünk olyan dolgokért imádkozni, amelyek valóban számítanak.

Elgondolkodtató- és ezzel szeretném zárni-, amit a 14. vers végén mond Jézus: „...megteszem” Ezt megint csak olyan jó hallani. Jézus nem azt mondta, hogy „fiúk, most már csináljátok meg ti.” Ő azt mondja, „megteszem.” Tudjuk mi azt, hogy ki válaszol az imáinkra? Maga Jézus. Ő maga cselekszik, és ez lenyűgöző.

A szerető Jézus megvigasztalja tanítványait, úgy, hogy három hatalmas kinyilatkoztatást hagy rájuk: személyének, hatalmának és ígéretének kinyilatkoztatását. Milyen hatalmas vigasztalás tudni, tisztában lenni vele, hogy Ő törődik velünk. És ugyan úgy törődik velem és veletek is.

Immár nem azt mondjuk, hogy Uram, mutasd meg ezt vagy azt, hanem azt, hogy növeld benned való hitünket.

Ámen

Márkus Tamás